

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

МИНИСТАРСТВО ЗА РАД, ЗАПОШЉАВАЊЕ, БОРАЧКА И СОЦИЈАЛНА
ПИТАЊА

Комисија за праћење и примену Посебног колективног уговора за социјалну
заштиту у Републици Србији

Мишљење број: 04/2017

Београд, 31. март 2017. године

На основу члана 89. став 1. Посебног колективног уговора за социјалну заштиту у Републици Србији ("Службени гласник РС", бр. 11/2015), поступајући по захтеву Републичког завода за социјалну заштиту, којим се тражи мишљење везано за примену члана 26. став 2. тачка 1) алинеја 1. наведеног колективног уговора, а везано за конкретно питање да ли се у дужину трајања годишњег одмора рачунају године рада остварене у радном односу у свим установама социјалне заштите, да ли се рачунају године остварене у радном односу и код осталих корисника јавних средстава и у приватном сектору, Комисија за праћење и примену Посебног колективног уговора за социјалну заштиту у Републици Србији, даје

МИШЉЕЊЕ

Чланом 26. став 2. тачка 1) алинеја 1. Посебног колективног уговора за социјалну заштиту у Републици Србији прописано је увећање годишњег одмора запосленима по основу радног искуства, односно за сваке три године рада проведене у радном односу - један дан.

Под радним односом, у складу са чланом 30. Закона о раду, подразумева се уговорни однос који се заснива закључивањем уговора о раду између запосленог и послодавца. Запослени, у смислу овог закона, је физичко лице које је у радном односу код послодавца, а послодавац је домаће, односно страног правно или физичко лице које запошљава, односно радно ангажује, једно или више лица (члан 5. Закона о раду).

То даље значи да право на увећање годишњег одмора по наведеном основу има запослени само по основу времена проведеног у радном односу. За време које је запослени провео на раду ван радног односа нема право увећање годишњег одмора.

Према томе, запослени има право на увећање годишњег одмора сходно члану 26. став 2. тачка 1) алинеја 1. Посебног колективног уговора за социјалну заштиту у Републици Србији само за време проведено на раду у радном односу (време за које је имао уговор о раду на одређено и неодређено време), без обзира да ли је у питању установа социјалне заштите или неко друго правно лице у јавном или приватном сектору.

Напомињемо да време за које је лице било осигурано по основу обављања самосталне делатности не представља време проведено на раду по основу радног односа, те за то време запослени не може остварити право на увећање годишњег

одмора сходно наведеном члану Посебног колективног уговора за социјалну заштиту у Републици Србији.

Са изнетог, Комисија за праћење и примену Посебног колективног уговора за социјалну заштиту у Републици Србији је мишљења да се дужина годишњег одмора увећава сходно члану 26. став 2. тачка 1) алинеја 1. Посебног колективног уговора за социјалну заштиту у Републици Србији тако што се законски минимум од 20 радних дана увећава по основу радног искуства за сваке три године рада у радном односу - један дан, а да се под радним односом подразумева уговорни однос који се заснива закључивањем уговора о раду између запосленог и послодавца.

Председник Комисије
Михаило Говедарица, дипл. правник

